

Door God overwonnen

Getuigenisprek van Pater Padrosa in Spanje,
bij zijn uittreding
uit de Roomse kerk
in 1951

Uit het Spaans vertaald

Stichting "De Gihonbron"
Middelburg
2004

Toespraak
 gehouden door
Pater Luis Padrosa S.J.

toen hij getuigenis van zijn Evangelisch geloof gaf in de Protestantse Kerk te Tarrasa
 (Spanje), 18 februari 1951

Hij sprak, ná inleiding door ds. Vila in Spanje, aldus:

Zeer geliefden in den Heere,

Zo even hebben we uw geliefde voorganger, ds. Vila, horen zeggen, dat ik een redenaar ben. En het is waar, dat ik tien jaren lang bezig ben geweest met prediken en in het openbaar te spreken, inzonderheid op grote vergaderingen en voor een uitgelezen gehoor. En dat heeft me nimmer zenuwachtig gemaakt.

Maar nu gevoel ik voor het eerst in mijn leven dat ik niet spreken kan. Werkelijk, ik kan het niet.

Dit is een ogenblik waarop ik in hoge mate ontroerd ben, zoals ik nimmer tevoren was. Verwacht dus niet een welsprekend redenaar te horen. Ik sta hier vóór u om u te zeggen, dat ik uw broeder ben, en wat mij overkomen is, is hetzelfde als wat de Apostel Paulus van zichzelf zegt: *Ik heb u vervolgd!*

Wellicht realiseert u zich dit niet, maar ik moet u eerlijk bekennen, dat ik u met alle macht in oprechtheid vervolgde. Ik ging dagen lang in retraite in het Loyola Instituut, waar ik samengeroepen had de leiders van de Rooms Katholieke Actie, waaronder verschillende zakenmensen, alsmede enkele der meest fanatieke propagandisten in onze gelederen.

Wij brachten dan hele dagen door in meditatie en met lezingen over de “Protestantse Ketterij” en in het bijzonder over de toestanden hier in Tarrasa. Als onderwerp voor zulke lezingen nam ik gewoonlijk: “Tarrasa is de zetel der ketterij”. Want u moet wel weten, dat wij, Rooms, de heer Vila een verschrikkelijk mens vinden.

Ik ging ook in Villafranca prediken. Daar vertelde men mij: “Wij zitten in nood”. Op mijn vraag wat er dan wel gebeurd was, kreeg ik ten antwoord: “Onlangs hebben de Protestanten hier een kapel geopend. Zoudt u er iets op tegen hebben dat de jongeren van de Rooms Katholieke Actie de Protestanten weg stenigen en de kapel vernietigen?” “Neen, wacht nog even”, zei ik, “dat is niet Christelijk”.

Maar niettemin was ik zeer ontstemd dat de Protestanten gekomen waren. Ik zei daarom: “Maar waar zijn ze dan toch vandaan gekomen?” “Van Tarasa”, zei men.

Toen ik later in Tarragona kwam, hoorde ik dezelfde klacht. “Waar komen die ketteren dan vandaan?” vroeg ik.

En weer was het antwoord: “Van Tarrasa.”

Ik ging naar Villanueva, en weer dezelfde geschiedenis: “Van Tarrasa komen de ketteren”.

Ik beloofde de Roomsden dat ik aan dit alles radicaal een einde zou maken en dat in Tarrasa zelf het Protestantisme de kop ingedrukt zou worden. Het is één grote dwaalleer, en het zijn allemaal leugens. We moeten er van af zien te komen.

Ik vroeg toen enkele der heren van Tarrasa: “Schaamt u uzelf nu niet, dat hier in Tarrasa de hoofdzetel is van het Protestantisme voor geheel Catalonië, en dat u dit alles nog niet hebt kunnen uitroeien?”

Zij antwoordden: “Laat maar, Vader, maak het u niet moeilijk. Het is helemaal niet belangrijk”.

“Wat, niet belangrijk?”, riep ik uit. Ik weet zeker dat er elke dag hoe langer hoe meer bekeerlingen gemaakt worden. Is het geen zaak van het grootste belang, dat ze de zielen der mensen van ons aftrekken?”

“Trek 't u niet aan, vader”, zeiden ze weer, “ze zullen helemaal niets doen”. “Nu dan”, zei ik, “laten wij het Protestantisme en zijn leer maar eens bestuderen.”

Toen kwam Senor Caudillas en zei tegen mij: “Vader, al mijn miljoenen zijn te uwer beschikking om een einde te maken aan het Protestantisme”. “Prachtig” ‘t was mijn antwoord.

Ook de anderen kwamen bij mij en vroegen mij: “Vader, en wat verlangt u dat we zullen doen?”

Ik zei: “Bezorg me een lijst waarop al de namen van de Protestanten van Tarrasa staan”. Twee dagen later was ik in het bezit van alle adressen der Protestanten in Tarrasa. En nu vormden wij ons veldtochtplan.

Wat mijzelf betref, ik bestudeerde het Protestantisme met absolute oprechtheid. Ik nam de Heilige Schrift ter hand en begon deze te lezen.

Maar ..., vroeg ik mij af, waar staat dan nu toch de onfeilbaarheid van de Paus beschreven? Dit kon ik nergens vinden. En waar is dat alles te vinden omtrent het eucharistische vasten? En over de Mis? Waar staat dit alles toch? Ik kon het nergens vinden.

Hoe verder ik kwam met het bestuderen der Heilige Schrift hoe meer het me duidelijk werd, dat Christendom en Rooms-Katholisme twee totaal verschillende dingen waren. En hoe meer ik de Schrift onderzocht, hoe meer ik van deze waarheid overtuigd werd.

Totdat eindelijk het kritieke ogenblik aanbrak. U denkt wellicht dat het slechts een ogenblik was, doch het was in werkelijkheid het resultaat van een dertienjarige strijd. In het eerst ging het om het feit om achter de waarheid te komen, die in de Roomse leer neergelegd is, maar tenslotte ging het om de grote en zekere waarheid te vinden, die in de Bijbel is uitgedrukt.

Het is spoediger gezegd dan doorleefd: “13 jaren van zware innerlijke strijd.”

Toch moet ik bekennen dat deze strijd me aangenaam was, want het vechten lokte me aan! Ik was altijd gewoon mijzelf daar te plaatsen waar de grootste moeilijkheden waren. De mensen tot wie ik het liefst me richtte, waren altijd de minst aantrekkelijke en steeds in hoge mate opstandig. Daarom was deze strijd voor mij niet zo heel moeilijk of onaangenaam; ik bestreed de Protestanten met grote overtuiging, wetende, dat de overwinning immers aan mijn kant lag. “Juist!”, maar wie zijt gij”, zo moet de Heere wel gedacht hebben, toen Hij mij uit de hemel gadesloeg? “Wie zijt gij, die de verzenen tegen de prikkels slaat?”

Het ging mij als Paulus! Echter ik deed alles in alle oprechtheid, en het was me enkel om de waarheid te doen.

Vrienden, u hebt het u misschien nooit tevoren zó ernstig ingedacht maar het is ontzettend moeilijk voor een Rooms Katholiek om de waarheid te vinden, ja, ik zou zeggen, het is bijna onmogelijk. Nu hoor ik u vragen: “Waarom toch? In het Woord van God, namelijk in de Heilige Schrift, is immers de waarheid te vinden?”

“Wacht eens even”, zeggen de priesters. “U moet de Schrift vooral niet lezen, tenzij u de Roomse kanttekeningen als toelichting er bij leest, bijvoorbeeld die van Vader Bové of van Nacar Colunga of van Vader Scio.” Hier vinden we bijvoorbeeld zoiets als: “Paulus zegt dit wel, maar u moet het geloven zoals ik het u uitleg”. Mattheüs zegt dat wel, maar u hebt het aan te nemen zoals het in een aantekening onder aan deze bladzijde vermeld”.

Maar kan ik nu zelf niet lezen wat door Paulus of Petrus of in de Evangelieën door de Heiland Zelf gezegd wordt?

Neen, dat kan niet, want dat alles staat op de lijst der verboden boeken. Wat? De Evangelieën van onze Heiland en de geschriften der Apostelen op de lijst der verboden boeken?

Inderdaad is dat zo; het is niemand toegestaan ze te lezen, tenzij ze vergezeld gaan van commentaren door iemand, die ze kan uitleggen. Dus, wat men te geloven heeft, is het woord van een mens en niet het Woord Gods.

Nu kunt u zich wel indenken hoe deze zware strijd in mij voortwoedde, de strijd namelijk van een ziel, die oprecht de waarheid zocht te vinden. Mensen waren het dus die ik moest geloven en waarop ik moest vertrouwen. Mensen, die mij leerden, dat ik niet zo maar direct tot God kon gaan, want dat zou zijn ketterij en opstand. Neen, ik moest mij onderwerpen aan de voeten van mensen om tot God te naderen. Maar wie zei dit? Wanneer ik Jezus Christus wil vinden, waarom zou ik dan niet regelrecht tot Hem kunnen gaan?

Eindelijk werd het me duidelijk dat in de Roomse prediking, in hun bijeenkomsten en zelfs in hun gehele levensgedrag, Jezus Christus wordt gemaakt tot een fossiel, tot een verstening, tot een lijk, tot een man aan het kruis genageld, zonder meer, dus dood en niet meer in leven.

Daarom kan de kerk onmogelijk een Roomse er toe krijgen Jezus Christus lief te hebben.

Maar waar geen liefde bestaat, daar is ook geen mogelijkheid om zalig te worden. Hoe vele missen, scapulieren, hoeveel medaillons, novenen en hoeveel soorten beelden bestaan er niet, die nergens toe dienen, omdat dit alles liefde buitensluit en ook het geloof.

En er kan geen liefde als zodanig bestaan wanneer een mens geen Christus ziet, die leeft en die voor hem persoonlijk gestorven en opgewekt is.

Weet u wat de Rooms Katholieke kerk leert? Iets heel natuurlijks in het Roomse systeem, maar ook iets zeer treurigs. Men zegt tot de mensen: “Zeker, Jezus Christus stierf voor u, maar in werkelijkheid hebt u daar niets aan”.

Men spreekt dit wel is waar niet zo openlijk uit, maar in de praktijk komt het toch hierop neer. Het betekent gewoonweg niets, want als u niet heel voorzichtig zijt, zult u toch vervloekt worden. Uw gehele zaligheid hangt alleen van uzelf af, alsook van de vele gebeden, die u opzegt, van het gebruik van vele scapulieren, van de devotie, die u wijdt aan de Heilige Maagd, van het gaan ter Communie pop de eerste Vrijdag

9 maanden lang, vooral geen acht of zeven maanden, want zo u dit niet de volle 9 maanden lang doet, doet u niets.

Ook moet u zeer toegewijd zijn aan de Heilige Petrus, aan St. Antonio, en vergeet vooral niet dat u 13 keer het “Onze Vader” moet bidden, dus geen 12, anders helpt het niet, nee beslist 13. En zo gaat het maar door.

Herinnert ons dit alles niet aan hetgeen de Heere van de Farizeeërs zeide: “Gij, blinde leidlieden, die de mug uitzuivert, en de kameel doorzwelgt.” Wat de priester zegt in zijn priesterlijke waardigheid, dat is boven alle twijfel verheven. Wij hebben alles zuiver in tegenwoordigheid van de mensen, de heilige Moeder, de kerk en de priester beleden.

En Jezus Christus dan? Waar blijft Die? Ja, die vindt u er achter. Waar achter? Wel, achter de kerk en achter de priester. Moet naar de kerk en de priester gaan, en verder gaan moet u volgens de Roomse kerk niet. Het gaat enkel maar om de kerk en om de priester, en daarom is het geestelijk leven bij de Roomsers zo zwak.

Om deze reden en om nog zo vele andere meer kwam ik tot de overtuiging dat de Rooms Katholieke leer de waarheid onmogelijk kon zijn.

In die dagen placht ik de mis te celebreren met een jonge altaardienaar naast mij, die de Latijnse tegenzang moest beantwoorden, zonder iets er van te begrijpen. De arme jongen struikelde over zijn eigen woorden, hij sprak ze helemaal verkeerd uit of hij sprak ze van achteren naar voren uit. Als hij ze nu maar in het Spaans had kunnen zeggen, dan zou hij mij hebben kunnen verstaan, en zou hij ook begrepen hebben wat hij eigenlijk zei. Maar dat alles kwam er helemaal niet zo nauw op aan; het heeft precies dezelfde waarde als zou hij de woorden als een grammofoon afgerateld hebben.

Maar, zo dacht ik, dit is toch het ogenblik van de heilige mis, die wordt opgedragen, en waarin, naar men zegt, wij het lichaam van den Heere wijden. En, dan staan achter mij al die gelovigen. Die zien de priester met zijn rug naar hen toegekeerd, die zekere bewegingen uitvoert en wat onbegrijpelijke woorden prevelt. De een valt in slaap en de ander zit te geeuwen en te gapen. Is dit alles nu werkelijk godsdienst? Heeft God dit nu ingesteld en geschiedt dit alles ter ere Gods? Ge lacht om dit alles, evenals Roomsers zich gewoonweg amuseren met al wat gij doet. Want wanneer gij beweert dat men zijn geloof moet baseren uitsluitend op Jezus Christus als de Zaligmaker, wel, dan is dit voor hen louter ketterij.

Wat is het toch buitengewoon moeilijk van de ene religie tot de andere over te gaan. Wist u eens wat ik al heb moeten doormaken. Het is werkelijk iets heel ernstigs. Denk u eens goed in, dat u tegenover de feiten staat van een levenslange traditie, van de kring, waarin gij geboren zijt, van uw familiebetrekkingen, en van al uw vrienden, die dan toch maar allemaal er het hunne van zullen zeggen. Want zij hebben geen ander woord voor iemand, die de Roomse kerk verlaat dan afvallige ketter. Men noemt het: “een vlaag van krankzinnigheid, die u bevangen heeft of men veronderstelt dat er een liefdesgeschiedenis aan verbonden is.”

Ik weet dus heel goed wat ze van mij zullen zeggen.

Onlangs vernamen wij iets over de bekering van een jezuïeten priester, iemand van hoge positie, Carillo de Albornos, Secretaris van de Maria Congregatie over de gehele wereld. Ik hoorde de opmerkingen hierover in ons bestuur. Onmiddellijk hoorde ik door allen dezelfde woorden zeggen: “Arme man, hij is krankzinnig geworden.” Er waren er ook die meenden dat er een vrouw in het spel was. Ik vertelde u dat ik er 13 jaren over gedaan had om de Bijbel te bestuderen. Ik ben nu 43 jaar oud, dat betekent dus 43 jaren van een intens Rooms leven. Vijftien jaren van harde theologische studie, tien jaren als priester en prediker voor grote menigten van uitgelezen toehoorders.

En wat heb ik toen de mensen geleerd? Het eerste dat we prediken is: “Ga ter biecht, Ga biechten!”

En toch, er was een zondige vrouw, die zich schreiende aan de voeten van de Heere Jezus wierp. En wat zegt Christus haar: “Uw zonden zijn vergeven.” Waar blijft de vormelijke schuldbelijdenis? En hoe groot waren haar zonden wel? Toen de Heere Jezus zag, dat de toehoorders Zijn woorden betwijfelden legde Hij uit, waarom Hij haar vergeven had en daarna sprak Hij tot haar: “Uw geloof heeft u behouden”; dus niet haar diep berouw of de daad harer verootmoediging, al was dit nodig, doch haar geloof.

Een ander voorbeeld. Daar hangt de moordenaar aan het kruis naast Jezus. Is er sprake van enige vrome daad, die de man deed? Ja, toch, die ene, het geloof in Jezus Christus, zijn Verlosser, maar ook niets anders. Zo hij daarna meer had gedaan, ja zelfs van het kruis had kunnen komen, dan zou hij de gelegenheid om zijn Christelijke plichten te vervullen, gehad hebben, doch voor zijn rechtvaardiging was dit niet noodzakelijk. Christus had Zijn bloed voor hem gestort, hij geloofde in Zijn verlossing, hij vervulde uit genade de daad des geloofs en het is dus duidelijk dat hij gerechtvaardigd was in de ogen des Vaders. En om deze reden kon Christus tot hem zeggen: “Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” Dus niet in het purgatorium of vagevuur, maar in het Paradijs. Hoeveel jaren zou die moordenaar, volgens de Roomse kerk, wel niet in het vage vuur hebben moeten blijven? Zijn hele leven had hij doorgebracht met stelen, moorden wellicht, en toch sprak de Heere Jezus tot hem persoonlijk: “Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn!” Daar, naar het Paradijs, ging hij heen en niet naar het purgatorium der Roomsers.

Wie spreekt er toch van een vagevuur? Gods Woord zeker niet.

Hebt u “de daad des geloofs” reeds verricht? Wel, dan wordt u in die weg gerechtvaardigd.

Dit probleem had mijn grootste aandacht. Wanneer ik nu de Rooms Katholieke kerk verlaat, wie zal dan mijn zonden vergeven? Natuurlijk wil ik proberen niet te zondigen doch van nature zijn we zo zwak, en indien ik toch zondig, wat zal er dan gebeuren? Wie zal mijn zonden dan vergeven? In de Roomse kerk is dit alles zeer gemakkelijk geregeld. Gesteld, wij zondigen, wel dan gaan we naar de priester, die laat horen: “Ik vergeef u uwe zonde”, en alles is in orde, en u kunt weer ter communie gaan en rustig verder leven.

Maar wanneer ik nu de Rooms Katholieke kerk verlaat, wat moet er dan met mij gebeuren?

In de Handelingen der Apostelen en in het gehele Nieuwe Testament staat het heel duidelijk vermeld, dat we slechts tot God alleen moeten gaan om vergeving te ontvangen.

O, als u eens de zielskwellung wist, die Roomsers lijden, dan zoudt u nimmer ophouden God te danken voor wat gij nu zijt en wat gij bezit. Mensen, die elke dag ter mis gaan, en geregeld de Roomse kerk bezoeken leven als het ware in een zielskwellung, en vragen zichzelf af: zou ik ooit gered kunnen worden of ben ik reddeloos verloren? Heb ik de biecht wel goed gedaan of ontbrak er nog wat aan? Heb ik mijn zonde wel goed beschreven, had ik het misschien op een andere manier beter kunnen zeggen? Zou de biechtvader mij wel goed begrepen hebben? Misschien zei ik: “Twee keer”, terwijl ik “driemaal” had moeten zeggen. Natuurlijk was het toch zo'n tere zaak, die ik meedeelde, maar o, waarom heb ik die bijzonderheden toch verzwegen?”

Al die dingen vraagt een oprechte Roomse zich af, als hij gebiecht heeft. De biecht geeft geen vrede.

Is dit nu de ware godsdienst? Wat betekent dit alles toch? Waar vinden we toch in het Evangelie deze methode om een zondaar te kwellen?

Wanneer kwelde de Heere Jezus of Zijn Apostelen toch zondaren met hun vragen?

Wat zegt Jezus tot zondaren? „Mijn zoon, zijt gij berouwvol? Hebt gij in uw hart het geloof dat Ik u verlost heb? Dan heeft uw geloof u behouden". Dit alleen is nodig.

En zegt Paulus niet: „Indien de rechtvaardigheid op grond van goede werken verkregen moest worden, dan zou Christus onnodig gestorven zijn". De liefde die u, Evangelische, voor Christus gevoelt, en die een Roomse niet kan gevoelen, is hieraan toe te schrijven, dat u door het geloof weet, dat Hij uw Heiland is.

Een Roomse tracht zijn eigen redder te zijn. Hij zegt: “Ik wil gered worden of ik zal verloren gaan, al naar hetgeen ik doe of niet doe.”

Laten we wel bedenken dat een Evangelische, die zou zeggen: “Ik wil in mijn eigen vrijheid leven, omdat Christus mij gered heeft, evenmin gered zou worden. Doch ik twijfel er niet aan of gij begrijpt me wel.”

Eergisteren ontving ik bezoek van de jezuïet, die mijn leermeester was toen ik tot de orde toetrad. Hij wist van mijn besluit om de kerk te verlaten en zeide tot mij: “Ik houd me aan de woorden van Malmes, hij, die het Katholicisme verlaat, weet niet waar hij een toevlucht moet vinden.” “Dit is dus een bewijs voor het feit, dat het Katholicisme de enige waarheid zou zijn, en dat alles daarbuiten sekten zijn; de een zegt dit en de ander weer wat anders over hetzelfde onderwerp, en, men weet op deze manier niet waarheen men moet gaan”.

“Maar laat ik u dan eens zeggen, dat het me dertien hele jaren gekost heeft om de waarheid te vinden, en om te ontdekken dat deze buiten de Roomse kerk te vinden is. Toen ik besloten had de kerk te verlaten, was het mij helemaal niet moeilijk te weten waarheen ik mij moest wenden. Want ik vond mijn toevlucht in het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus en in het Woord Gods. Een andere toevlucht bestaat er niet!” “Waarbij wilt ge u dan voegen, wilt u worden Luthers, Calvinistisch, Methodistisch of wat?”

“Ik wil Christen worden, maar daarna dan?”

“O, dat zullen we later wel zien, maar voor het ogenblik word ik een Christen, behorende tot Christus, zoals Zijn Apostelen het waren, en ik zal doen wat Hij zegt, namelijk in alle eenvoudigheid vervuld zijn om het Evangelie te prediken door woord en wandel”

“Waar?”

Het beste is in de kerk, doch dit is een zaak van nader orde. Ik wil steeds trachten een Christen te zijn, en toebehoren aan Christus, onzen Heere. Het Evangelie is in dit opzicht zo duidelijk, en het Woord Gods. is zo eenvoudig, dat we, zonder tussenkomst van anderen, het kunnen begrijpen.”

Geliefde vrienden, vergeeft het mij, dat ik u heb vervolgd. Ik geloof niet dat ik u heel veel kwaad berokkend heb, want toen ik mij er vastberaden toe zette om het Protestantisme te bestuderen en te bestrijden, en ik u de oorlog verklaarde, toen verklaarde God aan mij de oorlog. Natuurlijk overwon Hij, en ik ben blij dat ik overwonnen werd, ja, in feite ben ik er zelfs zeer dankbaar voor.

Ik spreek Paulus na als ik zeg: “Wat ik tevoren achtte gewin te zijn, dat alles acht ik nu verlies, en wat ik vroeger als verlies rekende, dat reken ik thans als winst.”

Nimmer zal ik in staat zijn den Heere voldoende te danken dat Hij mij tot de waarheid geleid heeft.